

Deschide-ți casa pentru bine

3 Ioan 8: *Noi, deci, suntem datori să primim bine pe unii ca aceștia, ca să fim împreună lucrători cu adevărul.*

Oricât de important este să ne închidem casa față de învățăturile greșite și să păstrăm adevărul despărțit de toate întinările (vezi articolul: *Încuie-ți casa ca să nu intre răul*), așa că prin aceasta putem merge pe drumul nostru spre bucuria noastră proprie și spre onoarea Domnului, totuși aceasta nu este totul. Fără îndoială aceasta are prioritate, și fără aceasta toate celelalte, oricât de plăcute ar fi pentru oameni, ajung mai mult sau mai puțin să fie dezaprobată de Domnul. Însă mai există altceva și la locul lui aceasta are aceeași importanță, și acest altceva este subiectul celei de-a 3-a epistole a lui Ioan. Evanghelia trebuie să fie activă și adevărul trebuie să fie la lucru. El este la lucru, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta, și atâta timp cât Duhul Sfânt – Slujitorul neobosit al gloriei Domnului Isus – rămâne aici, Evanghelia va fi propovăduită și glorificată, și fiecare creștin, care iubește adevărul și îl folosește cu înțelepciune, va dori din inimă să fie în deplină armonie cu el.

Drumul pe care Dumnezeu în înțelepciunea Lui nemărginită l-a ales să trimită adevărul, pentru ca să aibă biruințe în lume, este predica. „Dumnezeu a avut plăcerea să mântuiască pe cei care cred, prin nebunia predicării” (1 Corinteni 1.21). „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără cineva care să predice? Și cum vor predica dacă n-au fost trimiși? După cum este scris: »Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc evanghelia păcii, ale celor ce vestesc lucrurile bune!«” (Romani 10.14-15).

Apostolul Ioan scrie a treia lui scrisoare adresând-o lui Gaius, ca să-i recomande să devină conlucrător al adevărului în caracterul activ al adevărului și să se întovărășească cu aceia care propovăduiesc adevărul. Deci Gaius umbla în adevăr, și omul lui dinăuntru se maturiza. Aceasta s-a văzut clar în dragostea lui și prin unirea din inimă cu aceia care au plecat pentru adevăr. El nu se putea mulțumi numai să-i cunoască. Adevărul l-a adus în părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, și în această părtășie el a căpătat pricepere în gândurile lui Dumnezeu. De aceea el a zis bun venit în casa sa a acelor frați străini, care au plecat pentru adevăr din pricina Numelui Domnului. El a luat parte mare la lucrarea lor și la prosperarea lor, și el i-a însoțit pe drumul lor într-un fel demn de Dumnezeu. Și prin faptul că a făcut aceasta, el era un împreună-lucrător la adevăr.

În biserica/adunarea din care el făcea parte domina Diotref. Era o biserică/adunare în decadere, care nici nu l-a instruit și nici nu l-a încurajat pe Gaius în ceea ce făcea el. Acolo nu era nici o concordanță cu adevărul în forma lui activă, predicatorii ei nu au fost primiți, nici apostolii și nici scrisorile lor inspirate divin. Tradiția și păreri preconcepționate și voința omului dominau în ea, și aceia, care acționau potrivit cu adevărul și în puterea vieții dumnezeiești, au fost excluși. O stare tristă a lucrurilor, și aceasta cu atât mai mult cu cât este singura menționare a bisericii/adunării în scrierile lui Ioan, în afară de Apocalipsa. Însă și aici găsim, că atunci când biserica/adunarea eșuează, este casa lui Hristos, în care se îndeplinesc gândurile lui Dumnezeu, și urmarea era, că în această casă sufletele se maturizau, în timp ce în biserică/adunare domina voia omului și ca urmare răul se extindea și intervenea stagnarea spirituală.

Nu toți creștinii trăiesc în situația lui Gaius, și ocaziile pe care el le avea, probabil sunt puțini care le au. Însă toți ar trebui să aibă interese active în mărturia pentru Domnul, toți ar trebui să se facă una cu adevărul în acțiunile lui și în felul acesta să fie „împreună-lucrători ai adevărului”.

Noi nu avem voie să permitem vreodată ca ceva să ne împiedice să acționăm în căldura și puterea vieții divine și a dragostei, și aceste epistole scurte ne-au fost date, pentru ca noi să ne încurajăm să umblăm în adevăr, și să ne atenționeze cu privire la lucruri care ar putea să ne împiedice la aceasta. Ele sunt cele mai scurte epistole ale Noului Testament, și de aceea este ușor posibil să le acordăm importanță mică, însă învățăturile cuprinse în ele au pentru noi cea mai mare importanță și în mod deosebit în zilele noastre. Dacă nu le luăm în seamă, atunci vom înceta să umblăm în adevăr.

Noi suntem solicitați să ne închidem față de rău și să ne deschidem pentru bine, intransigent să excludem din părtășia noastră tot ce nu aduce învățătura lui Hristos, dar să primim deschis pe frații străini, care din pricina Numelui Său pleacă să ducă mărturia Lui, dependenți de Dumnezeu și independenți de lume, să nu avem nici o legătură, nici măcar sub formă de bună purtare, cu un om care subminează credința noastră preasfântă, dar să dovedim primire cordială acelor care sunt activi într-un fel demn de Dumnezeu să răspândească Cuvântul și să zidească sufletește pe sfinți prin Cuvânt. Pe scurt spus: după ce am primit adevărul noi trebuie să intervenim în puterea și bucuria, pe care el le produce în noi, pentru apărarea și răspândirea lui; aceasta ar trebui să fie una din primele noastre preocupări de viață. Noi nu suntem capabili în înțelepciune omenească să facem aceasta, însă noi avem „ungerea Celui sfânt”. Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, ca să ne conducă în tot adevărul și să dea naștere în sufletele noastre la sentimente divine și să ne pregătească să devenim canale adevărate prin care să curgă aceste sentimente, și ultimul lucru, pe care El îl face, este acela, că El ne dă înțelegere despre lucrurile scrise. „Preaiubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele este din Dumnezeu; cine face răul n-a văzut pe Dumnezeu.”